

Anexi Krymu živí ‚krvavý‘ mýtus, který před pěti lety uměle vyvolala kremelská propaganda

lidovky.cz/svet/anexi-krymu-zivi-krvavy-mytus-ktery-pred-peti-lety-umele-vyvolala-kremelska-propaganda.A190223_133518_In_zahranici_ele

Tomáš Vlach, zvláštní zpravodaj LN na Ukrajině

23. února 2019

Dalších 10 fotek

Kolona pěti autobusů se vracela ze zásahu v Kyjevě zpět na Krym, odkud všichni pocházeli. Na křižovatce u Korsuně je místní lidé zastavili, část osazenstva autobusů zbili a dva vozy zapálili. Ruská média pak celou událost prezentovala jako masakr v režii ukrajinských nacionalistů a mýtus „korsuňského pogromu“ pomohl přesvědčit obyvatele Krymu, že jedině Moskva je před excesy takzvaných banderovců ochrání.

Lidový soud

O korsuňských událostech se v Rusku a na Krymu svého času mluvilo hodně. Dramaticky je líčí třeba celovečerní film Alexeje Pimanova Krym (2017), kde po zuby ozbrojení ukrajinští nacionalisté střílejí bezbranné krymské aktivisty jako zvěř. Ruskou interpretaci přebral i český dezinformační server Nwoo.org, který hovoří o sedmi mrtvých a třiceti nezvěstných.

Na křižovatce v Korsuni tehdy skutečně asi tisícíhlavý dav vzal situaci do svých rukou. „Ano, nutili jsme je zpívat ukrajinskou hymnu, občas někdo dostal ránu, dva autobusy shořely. Místní byli hodně naštvaní kvůli tomu, že se v Kyjevě střílelo do demonstrantů, a tak tu uspořádali lidový soud,“ říká Serhij. Svou roli prý sehrálo i to, že v posledním autobuse našli aktivisté dva silně zbité rukojmí, které Krymčané zajali předtím v nedalekém městečku Myronivka.

„Nebylo žádné zahrabávání těl do odpadní jámy, žádné zahrnování mrtvol buldozery, jak se tvrdí na sociálních sítích. To jsou nesmysly,“ upozorňuje další ze svědků Volodymyr. Se Serhijem se shodují na jednom: nikdo nezemřel a všichni Krymčané mohli nakonec pokračovat domů. „Ošetřoval jsem jen několik zraněných, nejvážnější byl otřes mozku a zlomené žebro,“ odmítá zvěsti o obětech i lékař korsuňské nemocnice Petro Žukovskij. Na žádné mrtvé nepřišlo ani oficiální ukrajinské vyšetřování.

Události pak nabraly překotný spád. O den později, v noci na 23. února, se v Kremlu sešli představitelé bezpečnostních složek. „Když jsme se loučili, řekl jsem kolegům: musíme začít pracovat na vrácení Krymu Rusku,“ přiznal později v dokumentu Krym – návrat do vlasti (2015) ruský prezident Vladimir Putin. Ten samý den se po celém Krymu uskutečnily mítinky jak odpůrců, tak příznivců anexe Krymu. Ti druzí ale měli navrch a v Sevastopolu zazněl požadavek na připojení k Rusku.

Chronologie anexe Krymu a Sevastopolu v roce 2014

Vše se ale pravděpodobně chystalo dlouho dopředu, protože následující běh věcí nebylo možné naplánovat a připravit během několika dnů. Už 27. února zabrali strategické budovy neoznačení vojáci, lidově zvaní „zelení mužičci“. Poté se 16. března konalo referendum, pro připojení k Rusku hlasovalo dle oficiálních výsledků více než 96 procent zúčastněných voličů při volební účasti 83 %.

„Rusové ukradli Krym podruhé.“ Zloděj ležérně odnesl z galerie vzácný obraz a ukryl ho na staveništi

„Tehdy jsme doufali, že se budeme mít líp. A také jsme se báli, že z Ukrajiny přijdou fašisté a rozpoutají válku,“ sdělila mi před časem Irina, účetní z krymské metropole Simferopolu.

Tento názor je mezi příznivci připojení poloostrova k Rusku obvyklý. Dnes si polepšili státní zaměstnanci nebo penzisté, mnoho jiných se má stejně, pohoršili si například podnikatelé, kterým ruské

zákonodárství moc nepřije. Politiky a médii živený strach z ukrajinských nacionalistů a pocit, že jen silné Rusko před nimi dokáže Krym ochránit, ale přetrvává.

Autor: Tomáš Vlach, zvláštní zpravodaj LN na Ukrajině